

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Skriftemaal og Altergang

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 285. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1858_1234-txt-shoot-idm603/facsimile.pdf (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Opoffrelseres Skyld, som de med Guds Hjælp kan overkomme, eller for de mange Farers og Hindringers Skyld, som man umægtelig ved Udtrædelsen gaar imøde, men som vi veed, Gud kan, og naar Udtrædelsen steer for Hans Raades og Sandheds Skyld, vil give baade Kraft og Bidsdom til at undgaae eller overvinde.

Snart i tyve Aar har jeg nu stræbt at forhindre eller forhale den kristelige Udtrædelse af Folkekirken, og jeg turde det, selv da Søren Kierkegaard sigtede mig desaaarag som den værste af dem alle i Kovenkullen, jeg turde det, fordi jeg havde havt Veilighed til at vise, at jeg „talte fordi jeg troede“ og skyede intet Offer for Menighedens og min kristelige Frihed, men skal jeg leve med i Guds Kraft nogle Aar endnu, da lader det til, at jeg skal opleve den Dag, da jeg maa opgive Haabet om i Folkekirken at finde den Frihed, som Christi Sandhed og hans Menigheds levende Bægt i Raaden og Sandheden kræver, maa opgive Haabet, især fordi Endeel af dem, der skulde været med at kræve Friheden, forblindede modværdig sig den almindelige Præstefrihed i Folkekirken, uden hvilken de kristelige Præsters evangeliske Frihed i Folkekirken er umulig, medens det falske Sten af Kristelighed, som Bedkommende tænker, Folkekirken maa beholde, for at kristelige Præster kan tjene i den, altid har været og altid vil være en Bederdyggelighed for Herren og en Pest for Livet i ham. Og skal det ske, maa jeg opgive Haabet om den Frihed, som alt ved Sognebaandets Løsning er halv opnaaet, og som vor Troes Hjender, ja snart de seer, vi er de Stærkeste, selv maae foretrække,

da nødes jeg til at vise, at jeg, for Christi og hans Menigheds Skyld, heller ikke styer Udtrædelsens Farer, som neppe Noget i vore Dage har klarere seet og aabnere Aldret end jeg; thi følger der ikke Dyrkning og et nyt Levnetsløb paa Menighedens Dyrkning ved Herrens Røst, da falder den opvakte Menighed snart i Sovn paany, og det Sidste bliver værre end det Første, og uden Frihed til at være som Gud slæber os og til at voxe, som Gud giver Betsignelse, kan Menigheden umulig i Folkekirken voxe en guddommelig Bægt.

Gudnu har jeg imidlertid ikke opgivet Haabet om Præstefriheden i Folkekirken, som baade er forberedt ved Sognebaandets Løsning, og maa jo for den verdslige Dyrighed i Danmark findes borgerlig uslydlig og uskadelig, da den jo ikke er noget nyt, men har fundet Sted hos os i et halvt Aarhundrede, og det i en selvtagen, ulovlig Skikkelse, uden at Dyrigheden i mindste Raade sandt den betænkelig, førend jeg gjorde Ansøgning, fordi Præstefriheden uden Sognebaandets Løsning var utaaletlig ikke blot for troende Christne, men for alle Troende, der umulig kunde skifte Tro, hvergang de skiftede Sognepræst, og kunde dog ikke heller paa een Gang baade slatte Troen og være lige gyldige ved Troen.

Nu derimod, da Sognebaandet er løst, og Præstefriheden derved blevet aaletlig for Christne selv med den ommeftede Samvittighed, nu burde den verdslige Dyrighed dog aabenbar ikke lade sig forblinde af Hierarkerne eller lade sig lyse af deres latterlige Jeremiaader, men lufte Dinene op for den soleklare Dyrkning, at naar man har givet virkelig Religions-

